

تظاهرات علیه دولت نیکولاس مادورو، کاراکاس، ونزوئلا، ۲۰۱۹.

مقاومت علیه تاریکی

نگاهی به وضعیت زندانیان سیاسی در ونزوئلا

آموزشکده آنلاین
برای جامعه مدنی ایران
توانا
e-collaborative
for civic education

تابستان ۱۴۰۳

مقدمه

تمرکز این مطالعه موردی بر نقض حقوق بشر و تجربیات و درس‌های آموخته‌شده از مسئله زندانیان سیاسی در ونزوئلا، در چارچوب مسیر تاریخی این کشور از استعمار تا استبداد است. این مطالعه نشان می‌دهد چگونه ونزوئلا، که زمانی یک کشور مرفه بود، به یکی از فقیرترین کشورهای آمریکای لاتین تبدیل شده است که ۹۶ درصد از جمعیت آن در فقر زندگی می‌کنند. تاریخچه استعمار، مبارزات استقلال و بهره‌برداری از ذخایر نفت که منجر به ظهور رهبران مستبدی مانند هوگو چاوز و جانشین او نیکلاس مادورو شد، در این مطالعه مورد اشاره قرار گرفته است. این مطالعه سپس به تغییرات سیستم قضایی ونزوئلا می‌پردازد و چگونگی سقوط آن از دموکراسی به فساد و سرکوب را نشان می‌دهد. در زمان چاوز و مادورو، دستگاه قضایی عملاً به بخشی از قوه مجریه تبدیل شد و استقلال و بی‌طرفی آن نابود شد. کنترل رژیم بر دستگاه قضایی منجر به نقض آزادی بیان، آزادی مطبوعات و حقوق شهروندی در زمینه دادرسی عادلانه شده است. این مطالعه موردی همچنین وضعیت اسفبار زندانیان سیاسی در ونزوئلا را مورد بررسی قرار می‌دهد و در مورد دستگیری‌های خودسرانه، اتهامات جعلی و رفتار غیرانسانی در زندان‌های آن کشور بحث می‌کند.

هدف این مطالعه موردی، روشن کردن موارد نقض حقوق بشر توسط دولت ونزوئلا، افشای نابودی سیستماتیک حقوق بشر و دستکاری در دستگاه قضایی برای اهداف سیاسی

است. زمینه گسترده‌تر نقض حقوق بشر و تجربیات زندانیان سیاسی و شباهت‌های دولت ونزوئلا با وضعیت سایر رژیم‌های استبدادی مانند جمهوری اسلامی ایران، نیز در این مطالعه مورد بررسی قرار می‌گیرند. این مطالعه همچنین نیاز فوری به رسیدگی به این موارد نقض حقوق بشر را برجسته می‌کند و بر اهمیت حمایت از حقوق بشر و ترویج اصول دموکراتیک تاکید دارد.

سیر تاریخی ونزوئلا: از استعمار تا استبداد

ونزوئلا که زمانی یکی از ثروتمندترین کشورهای آمریکای جنوبی بود، سابقه‌ای از استعمار و استبداد را در تاریخ خود دارد؛ گذشته‌ای که منجر به وضعیت فعلی آن به عنوان یکی از فقیرترین کشورهای آمریکای لاتین شده است.^۱ در سال ۲۰۱۹، ۹۶ درصد از جمعیت این کشور در فقر زندگی می‌کردند.^۲ از نظر جغرافیایی، ونزوئلا در قسمت شمالی آمریکای جنوبی واقع شده است و مرزهای آن به دریای کارائیب و اقیانوس اطلس و کشورهای همسایه از جمله گویان، برزیل و کلمبیا می‌رسد.

ونزوئلا دارای تاریخی غنی و جمعیت بومی آمریکای جنوبی است، اما سیر تاریخی این منطقه آن زمانی که اسپانیایی‌ها از اوایل دهه ۱۵۰۰ تا اوایل دهه ۱۸۰۰ میلادی آن را زیر استعمار و حکومت ظالمانه قرار دادند، به صفحاتی مملو از خشونت رسید.^۳ وقتی سیمون بولیوار برای استقلال می‌جنگید کشورهای مختلف آمریکای جنوبی، از جمله ونزوئلا، ملتی متحد به نام «کلمبیای بزرگ» را تشکیل دادند که شامل اکوادور و پاناما نیز می‌شد. با این حال، تا سال ۱۸۳۰ ونزوئلا خود را به عنوان یک کشور مستقل تثبیت کرد و وارد دوره‌ای پر آشوب شد که با جنگ‌های داخلی خشونت‌آمیز در سراسر قرن نوزدهم همراه بود.^۴ فعالیت‌های ونزوئلایی‌ها در اوایل قرن بیستم به رهایی از قدرت‌های استعماری و ایجاد

1- Heritage. "2023 Index of Economic Freedom: Venezuela" Heritage.

2- Noelani Kirschner. "Under Maduro, Nearly All Venezuelans Live in Poverty." US Mission to the UN Agencies in Rome, Aug. 3, 2020.

3- IDEA. "Constitutional History of Venezuela." International Institution for Democracy and Electoral Assistance, last viewed May 20223.

4- ibid.

دولت ملی اختصاص داشت. متأسفانه خطمشی ونزوئلا، به‌ویژه در حوزه کشاورزی، مشابه همان برنامه‌های زیاده‌خواهانه‌ای بود که استعمارگران اجرا می‌کردند. خوان ویسنته گومز با توسعه صنعت نفت این کشور نقش بسزایی در تحول از کشوری مبتنی بر کشاورزی به سمت کشوری صنعتی ایفا کرد. همچنین بهره‌برداری از ذخایر فراوان نفت، ونزوئلا را از یک جامعه کشاورزی-محور نسبتاً فقیر به یک دولت نفتی که به سرعت در حال توسعه شهرنشینی بود، تبدیل کرد.^۱

حاشیه‌نشینی در کاراکاس، نمایانگر فقر و ناتوانی، (منبع: Ciccariello-Maher)

در دهه‌های اخیر، بین سال‌های ۱۹۹۹ تا ۲۰۱۳، رئیس‌جمهور هوگو چاوز و دستگاه اجرایی او به تدریج کنترلی استبدادی را بر سایر شاخه‌های دولتی تثبیت کردند که بی‌شباهت به عملکرد قدرتهای استعماری و آنچه در اوایل قرن بیستم شاهد بودیم نبود.^۲

1- ibid.

2- Central Intelligence Agency. "Venezuela." The World Factbook, Central Intelligence Agency, 25 April 2022.

چاوز وعده داده بود با به‌دست‌گرفتن قدرت، از ذخایر نفتی گسترده ونزوئلا برای مبارزه با فقر و نابرابری استفاده کند. با این حال، علی‌رغم اجرای برنامه‌های سوسیالیستی موسوم به «ماموریت‌های بولیواری» که ابتدا فقر را تا ۲۰ درصد کاهش داد، سیاست‌های او منجر به کاهش تولید نفت، کاهش ذخایر استراتژیک و افزایش قابل توجه بدهی دولت شد.^۱ چاوز از محبوبیت خود در میان طبقه کارگر برای تقویت اقتدار ریاست جمهوری استفاده کرد و کشور را به سمت استبداد بیش‌تر سوق داد. در حالی که اقدامات اقتدارگرایانه حتی قبل از مرگ او ونزوئلا را گرفتار کرده بود، جانشینش، نیکلاس مادورو، این سیاست‌ها را ادامه داد و فقر را تشدید کرد و تحریم‌های اقتصادی ایالات متحده و سایر دموکراسی‌های غربی را برای ونزوئلا به همراه آورد.^۲

مسیر حاکمیت ضد دموکراتیک در سال ۲۰۱۸ به نقطه حساسی رسید؛ زمانی که مادورو با وجود تحریم‌های گسترده احزاب مخالف انتخابات، برای دومین دوره جایگاه ریاست جمهوری را به دست آورد. تحت رهبری او، ونزوئلا همچنان با چالش‌های شدید سیاسی و اقتصادی دست و پنجه نرم می‌کند، زیرا آزادی‌های مدنی توسط دولت نقض می‌شود. این کشور با موج جدیدی از اعتراضات قابل توجه شهروندان مواجه است؛ اعتراضاتی که ناشی از مسائل اقتصادی و اجتماعی و سیاسی متعدد است. با این حال، رژیم تمامیت‌خواه به ابراز انتقادات، واکنش شدیدی نشان داده است؛ شبیه به واکنش رژیم حاکم بر ایران به اعتراضات شهروندان به قتل مهسا ژینا امینی در شهریور ۱۴۰۱. درک چگونگی نقض حقوق بشر توسط این رهبران مستبد، به‌ویژه از طریق دستکاری در سیستم قضائی، پیش از بررسی مورد خاص زندانیان سیاسی در ونزوئلا، بسیار مهم است.

1 - CFR. "Venezuela in Crisis." Council on Foreign Relations, 14 Apr. 2021.

2 - Central Intelligence Agency. "Venezuela".

نیکولاس مادورو در سال ۲۰۱۹. (منبع: Continetti)

سیستم قضایی ونزوئلا: از دموکراسی تا فساد و سرکوب

قانون اساسی دموکراتیک ونزوئلا در سال ۱۹۹۹ ضامن یک ساختار حکومتی به رهبری رئیس جمهوری بود که با رأی مستقیم مردم انتخاب می‌شد. در آن قانون، یک دستگاه قانون‌گذاری دو-مجلسی و یک دستگاه قضایی چندلایه به رهبری دادگاه عالی پیش‌بینی شده بود.^۱ با این حال، در دوران رهبری هوگو چاوز، سیستم قضایی دستخوش تغییراتی وسیع و بنیادین شد که در تضاد با وعده‌های او برای گسترش آزادی‌های فردی قرار می‌گرفت. در عوض، چاوز قدرت را در انحصار خود درآورد و یک ساختار قانونی و قضایی فرمانبردار و فاقد استقلال ایجاد کرد که به او اجازه کنترل کامل بر حکومت را می‌داد. او برای تحکیم بیش‌تر قدرت تمامیت‌خواهانه خود مطبوعات را سرکوب و ساکت کرد و جامعه مدنی را از طریق سرویس اطلاعات ملی - موسوم به سین^۲ - در جوی از وحشت فرو برد. نتیجه این اقدامات این بود که قدرت و تسلط چاوز بر ونزوئلا، بدون چالش و کنترل قانونی عملاً با محدودیت کمی روبرو بود. دستگیری‌های خودسرانه، تبعید و حبس‌های طولانی با هدف حذف منتقدان و دادن درس عبرت به مخالفان احتمالی به کار گرفته شد. رژیم از نیروهای پلیس و ارتش برای حفظ سلطه‌اش حتی از طریق وحشی‌گری علیه مردم استفاده می‌کرد.

1 - Edwin Lieuwen and Jennifer McCoy. "Venezuela." Encyclopædia Britannica, Encyclopædia Britannica, inc. Accessed 2 Sept. 2024.

2 - Bolivarian National Intelligence Service (SEBIN).

تحت رهبری نیکلاس مادورو به عنوان جانشین چاوز، سیستم قضایی ونزوئلا بیش‌تر در فساد و وابستگی به رئیس‌جمهور فرو رفت. رژیم مادورو به طرز قابل توجهی بیش‌تر از چاوز استقلال سیستم قضایی ونزوئلا را تضعیف کرده است؛ به طوری که این دستگاه عملاً در سرکوب حکومتی همکار و همراه رئیس‌جمهور شده و اجازه می‌دهد حکومت مصونیتی بسیار در نقض حقوق بشر داشته باشد. به این شکل است که سازمان شفافیت بین‌الملل، یک سازمان جهانی مبارزه با فساد، سیستم قضایی ونزوئلا را به عنوان یکی از فاسدترین سیستم‌های قضایی در جهان معرفی می‌کند.^۱

افول دستگاه قضایی ونزوئلا را می‌توان به عوامل متعددی از جمله سیاسی‌شدن این دستگاه در دوره چاوز و مادورو نسبت داد. قضات بر اساس وفاداری به رژیم و نه بر اساس صلاحیت تعیین می‌شوند و استقلال و بی‌طرفی دستگاه قضایی را از بین برده‌اند. در نتیجه، حکومت اغلب از دستگاه قضایی به عنوان ابزاری برای سرکوب مخالفان سوءاستفاده می‌کند و دسترسی شهروندان به یک نظام حقوقی منصفانه و عادلانه را که از حقوق قانونی آن‌ها حمایت کند، تضعیف می‌کند.^۲

این سوءاستفاده از دستگاه قضایی برای ارتکاب نقض حقوق بشر، بسیار مشابه وضعیت ایران امروز است؛ جایی که نه تنها نظارتی قانونی بر اقدامات رژیم وجود ندارد بلکه حکومت توسط دادگاه‌ها حمایت نیز می‌شود. اتهامات مورد استفاده برای زندانی کردن افراد در ونزوئلا به اندازه رفتار خود سیستم قضایی متناقض است.

حکومت مادورو محدودیت‌های شدیدی بر آزادی بیان و مطبوعات اعمال کرده است که نتیجه آن دسترسی به‌شدت محدود به اطلاعات برای شهروندان است. در سال ۲۰۲۳ ونزوئلا در فهرست جهانی آزادی مطبوعات - که گزارشگران بدون مرز منتشر می‌کند - از میان ۱۸۰ کشور، رتبه ۱۵۹ را به دست آورد؛ امری که نشان‌دهنده یک «وضعیت بسیار دشوار» برای آزادی اطلاعات است.^۳

سانسور در ونزوئلا از طریق دستگاه قضایی اعمال می‌شود که اتهامات بی‌اساسی مانند

1 - TI. "Venezuela." Transparency International.

2 - Luc Cohen. «Venezuela uses pretrial detention as a punishment, rights group says.» Reuters, Ed. by Matthew Lewis, 5 Mar. 2021.

3 - RSF. "World Press Freedom Index 2023." Reporters Without Borders, 2023.

تروریسم را به روزنامه‌نگاران و افرادی که مخالف یا منتقد رژیم هستند می‌بندد. به گفته پروا^۱ - یک سازمان برجسته ونزوئلایی مدافع حقوق بشر - بیش از شصت روزنامه‌نگار و کارمند رسانه‌ای فقط در هشت ماه اول پس از اعلام وضعیت اضطراری در طول همه‌گیری جهانی کووید-۱۹، در این کشور بازداشت شدند.^۲ گفتنی است وضعیت اضطراری یک اقدام سیاسی بود که قدرت مادورو را بیش‌تر گسترش داد، زیرا چنان حالتی اجازه حضور و مداخله بیش‌تر حکومت در زندگی شهروندان را می‌دهد.^۳

نمونه‌ای که اخیراً توسط پروا مطرح شده است اولگا لوسیلا ماتا دی گیل، یک زن ۷۲ ساله، و پسرش فلورنسیو است که چهار سال پس از این‌که توسط دادستان کل به نفرت‌پراکنی از طریق یک پست طنز در تیک‌تاک متهم شدند، هم‌چنان در بازداشت بودند. آن‌ها در آن پست طنز، نام‌های مختلفی برای نان‌های آرپاس^۴ (نوعی خوراک ونزوئلایی) انتخاب کرده بودند که شامل نام بازیگران سیاسی مختلف از جمله مادورو می‌شد. به طور کلی، از زمان به قدرت رسیدن مادورو، بیش از یکصد بنگاه رسانه‌ای از بین رفته است که عقب‌گردی جدی در فضاهای مدنی در ونزوئلا است.

بی‌توجهی حکومت به روندهای قضایی و حاکمیت قانون به فرسایش تمام‌عیار سیستم قضایی ونزوئلا انجامیده است. دادگاه عالی، که تحت سلطه حامیان مادورو است، اغلب قوانین مصوب مجلس ملی را در صورتی که به نفع رئیس‌جمهور نباشد، از اعتبار ساقط می‌کند و این امر باعث به‌حاشیه‌راندن شدن بیش‌تر نهاد قانون‌گذاری می‌شود. افراد، اغلب خودسرانه بازداشت می‌شوند و از داشتن وکالت قانونی و محاکمه عادلانه محروم می‌شوند. علاوه بر این، خود نیروهای امنیتی عاملان اصلی نقض حقوق بشر از جمله از طریق شکنجه و قتل‌های فراقانونی هستند و بدون هیچ ترسی از مجازات این‌چنین عمل می‌کنند. این‌گونه است که وضع کشور در زمینه آزادی بیان و مطبوعات مرتب در حال

1 - PROVEA.

2 - PROVEA. "Crisis in Venezuela Bulletin Number 228: 'Normality' Isn't Possible Without Democracy." Venezuela Program Education Action on Human Rights, May 3, 2022.

3 - HRW. "Venezuela: Attacks Against Freedom of Expression Must Cease Immediately." Human Rights Watch, January 14, 2023.

4 - Arepas.

بدتر شدن است.^۱

فساد سیستم قضایی، که توسط شاخه اجرایی حکومت ونزوئلا هدایت می‌شود، نظامی را که زمانی دموکراتیک به نظر می‌رسید به سیستمی تبدیل کرده است که سراسر ناقض حقوق بشر و سلب‌کننده امنیت شهروندان و مطبوعات است. شهروندان در فضایی زندگی می‌کنند که هر چیزی ممکن است باعث متهم‌شدن‌شان شود و آن‌ها را به دام دستگاه امنیتی بیندازد. رهبری نیکلاس مادورو منجر به وضعیتی شده است که وفاداری به درخواست‌های او به عنوان یک حاکم اقتدارگرا معیار اصلی پیشرفت شده و ترس از عواقب مخالفت با دستورات او در میان شهروندان رایج شده است. دستکاری سیستم قضایی و قانون‌گذاری و تبدیل آنان به نهادهایی دست‌نشانده رژیم که در خدمت سلطه آن هستند موردی منحصر به ونزوئلا نیست و روشی است که توسط سایر حکومت‌های دیکتاتوری مانند جمهوری اسلامی نیز به کار گرفته شده است.

در این رژیم‌ها کسانی که جرئت انتقاد از سیاست‌های حکومت را دارند یا از پیروی از آن‌ها سر باز می‌زنند، به احتمال زیاد در زمانی کوتاه خود را به عنوان یک زندانی سیاسی در بازداشت و حبس خواهند دید. در ونزوئلا، نهاد دادستانی حتی یک بار به طور غیررسمی اتهام چند شهروند را از طریق رسانه‌های اجتماعی ابلاغ کرد؛ امری که حق آن‌ها برای محاکمه عادلانه و نیز اصل برائت‌شان را نقض می‌کرد. تکان‌دهنده این‌که حتی کودکان و نوجوانانی نیز در میان کسانی بوده‌اند که به طور ناعادلانه‌ای متهم شده‌اند. مخالفان سیاسی، چه واقعی و چه آنانی که حکومت در تخیل خود آنان را دشمن می‌پندارد، با خطر مداوم نقض خودسرانه حقوق بشر روبرو هستند. اساساً بسیاری از افراد در نتیجه رویه‌های قضایی و به دلیل انگیزه‌های سیاسی، آزادی خود را از دست داده‌اند.^۲

زندان‌ها و زندانیان سیاسی آن‌ها

به دلیل خط‌مشی‌های سیاست‌زده قضایی حکومت ونزوئلا، افراد زیادی از جمله شهروندان، کنشگران و در مواردی مسئولان به شکلی ناعادلانه بازداشت و به دلایل سیاسی زندانی

1- "Venezuela 2023." Amnesty International. Accessed 2 Sept. 2024.

2- PROVEA. "Venezuela Bulletin Number 228: 'Normality' Isn't Possible Without Democracy".

شده‌اند. از زمانی که چاوز قدرت را به دست گرفت، این روند زندانی‌شدن غیرقانونی به دلیل باورهای سیاسی، به طور پیوسته افزایش یافته است. وقتی پرونده‌های زندانیان سیاسی در ونزوئلا را بررسی می‌کنیم، متوجه می‌شویم که حقوق این دست شهروندان در دو سطح نقض می‌شود. سطح اول، اتهام‌زدن به افراد به دلیل دیدگاه‌های سیاسی است. در این سطح فرد با ارائه نظرات و نقد سیاسی از حق شهروندی خود برای آزادی بیان - آنچنان که در اعلامیه جهانی حقوق بشر سازمان ملل تصریح شده است - محروم می‌شود. در مرحله و سطح دوم، آنچه زندانیان در ونزوئلا تجربه می‌کنند - یعنی شرایط و رفتار مسئولین زندان با آنان، به طرز شدیدی حقوق‌شان را نقض می‌کند.^۱

زندانیان سیاسی در معرض رفتارهای غیرانسانی و شرایط تحقیرآمیز قرار می‌گیرند و برخوردهایی را تجربه می‌کنند که با موازین بین‌المللی علیه شکنجه یا رفتار یا مجازات ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز مغایرت دارد.^۲

یافتن گزارش‌های دقیق و شفاف از وضعیت زندانیان سیاسی در ونزوئلا به دلیل کنترل تمامیت‌خواهانه اعمال‌شده توسط رؤسای جمهور ونزوئلا بر مردم و سایر دستگاه‌های حکومت، بسیار دشوار است. با وجود گزارش‌ها و بیانیه‌های محکوم‌کننده متعدد سازمان‌های حقوق بشری مانند عفو بین‌الملل و دیده‌بان حقوق بشر^۳، حکومت ونزوئلا همچنان وجود زندانیان سیاسی را انکار می‌کند.^۴ چاوز به عنوان وسیله‌ای برای سرکوب مخالفان - از جمله روزنامه‌نگاران، سیاستمداران مخالف و فعالان حقوق بشر - آن‌ها را به جرایم مختلف ساختگی، مانند تحریک خشونت و تروریسم متهم می‌کرد در حالی که علت اصلی بازداشت آن‌ها اعتقادات سیاسی انتقادی‌شان بود. پس از اعتراضات ۲۰۱۹ وضعیت زندانیان سیاسی در ونزوئلا بیش از پیش وخیم‌تر شد.

1 - UN General Assembly. "Universal Declaration of Human Rights." United Nations General Assembly, Dec. 10 1948, 217 A (III).

2 - UN General Assembly. Universal Declaration of Human Rights.

3 - OHCHR. "Venezuela: UN Experts Warn of Persisting Attacks on Civil Society, Media, and Trade Union Leaders." Office of the High Commissioner for Human Rights, March 22, 2023.

4 - AI. "Venezuela: Amnesty International Names Five Members of Humanitarian NGO Azul Positivo Prisoners of Conscience." Amnesty International, Jan. 19, 2021.

در سال ۲۰۱۹ ونزوئلا شاهد افزایش اعتراضات و تظاهرات حول محور مطالبات حقوق مدنی و سیاسی و همچنین رسیدگی به معضلات اقتصادی بود. هدف این اعتراضات بزرگ که در سراسر کشور گسترش یافت، احیای دموکراسی، حمایت از حاکمیت قانون، بهبود شرایط اقتصادی و تضمین برگزاری انتخابات آزاد و عادلانه بود. با گسترش ناآرامی‌ها، سرکوب منتقدان تحت رژیم مادورو شدیدتر شد. مقامات حکومتی با سرکوب وحشیانه به اعتراضات واکنش نشان دادند که منجر به تلفات و افزایش بازداشت‌های خودسرانه شد.^۱ فوروپنال^۲ یک سازمان غیرحکومتی است که به نظارت و حمایت از زندانیان سیاسی و بازداشتی در ونزوئلا اختصاص دارد و یکی از معتبرترین منابع اطلاعاتی درباره زندانیان سیاسی در این کشور است که حتی مورد حمایت وزارت امور خارجه ایالات متحده^۳ نیز قرار گرفته است. در سال ۲۰۱۹، آلفردو رومرو، مدیر فوروپنال، با اشاره به بدتر شدن وضعیت قربانیان اظهار داشت که «بازداشت‌شدگان برای مدت طولانی‌تری، در شرایط بدتر و با اتهامات ضعیف‌تر نگهداری می‌شوند». محاسبات فوروپنال نشان حاکی از افزایش بالای دستگیری‌ها بود؛ به طوری که تعداد دستگیری‌های انجام‌شده در سه ماه اول سال ۲۰۱۹ تقریباً برابر با نیمی از کل بازداشت‌های سیاسی صورت گرفته از زمان به قدرت رسیدن مادورو بود. به عبارت دیگر در زمینه بازداشت‌های سیاسی، مادورو فقط در سه ماه از کل آمار پنج سال قبل از آن زمان پیشی گرفت، و همه این‌ها به این دلیل بود که شهروندان غیرمسلح صرفاً آراء و دیدگاه‌های خود را بیان می‌کردند و تلاش می‌کردند از حقوق قانونی خود برای اعتراض استفاده کنند.^۴

یکی از زندانیان سیاسی که پس از سرکوب اعتراضات سال ۲۰۱۹ توسط حکومت بازداشت شد، روبرتو ماررو^۵، رئیس وقت دفتر رهبر مخالفان (خوان گایدو)، بود. ماررو با

1 - Arelis R. Hernandez, Mariana Zuniga. "Political Detentions Climbing Amid Worsening Venezuela Crisis." The Washington Post, 12 Apr. 2019.

2 - Foro Penal.

3 - US Department Of State. "Venezuela 2021 Human Rights Report." Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, 2021.

4 - Ibid.

5 - Roberto Marrero.

توجه به فعالیت و صراحت لهجه‌اش علیه حکومت، دستگیر شد. در ۱۵ مارس، ماموران حکومت دو گزارش منتشر کردند که یکی او را به قاچاق اسلحه از کلمبیا متهم می‌کرد، در حالی که او با حزب سیاسی خشونت‌پرهیزی کار می‌کرد که از حامیان اصلاحات دموکراتیک مسالمت‌آمیز بود. اتهام دوم ماررو آشکارا حق آزادی بیان را نقض می‌کرد؛ او به دلیل نظرات انتقادی‌اش که از طریق رسانه‌های اجتماعی منتشر می‌کرد به خیانت متهم شده بود. این نوع اتهامات بی‌پایه و اساس و مبهم است که علیه کنشگران سیاسی و اجتماعی در ونزوئلا مطرح می‌شود و هدف آن ساکت کردن مخالفان و منصرف کردن دیگران از صحبت کردن است. سایر توجیهات پوچی که حکومت برای بازداشت فراقانونی افراد به کار می‌برد عبارتند از اتهام‌هایی مانند تروریسم، توطئه، قاچاق اسلحه، تامین مالی تروریسم و حمله به قانون اساسی.^۱ ماررو در نهایت پس از حدود یک سال از زندان آزاد شد. پرونده علیه او فاقد شواهد کافی و حاوی گزارش‌های جعلی بود. او بارها از دسترسی به منابع حمایت قانونی و وکیلش محروم شده بود و همچنان با وجود آزادی با محدودیت‌ها و چالش‌های متعددی برای احقاق حقوق خود مواجه است.

همان‌طور که قبلاً گفته شد، بازداشت غیرقانونی تنها یکی از جنبه‌های نقض حقوق بشر زندانیان سیاسی در ونزوئلا است. زندگی در زندان‌های این کشور تبعات شدید و ناراحت‌کننده‌ای برای زندانیان دارد. زندانیان سیاسی در ونزوئلا با روش‌های خاص حبس روبرو هستند که با هدف سرکوب صدا و مقاومت شهروندان در برابر سیاست‌های استبدادی به کار گرفته می‌شود. یکی از این روش‌ها نگهداشتن طولانی‌مدت زندانی در سلول انفرادی است؛ جایی که در آن افراد برای روزها و هفته‌ها در انزوا هستند. هدف این اقدام عمدی برهم‌زدن انسجام فکری و منزوی کردن زندانیان است؛ به این امید که مبارزه برای حقوق خود را کنار بگذارند.^۲ به علاوه، زندانیان سیاسی غالباً دوره بازداشت‌شان بیش از حداکثر مدت دو سال مقرر در قانون ونزوئلا برای بازداشت پیش از محاکمه است.^۳

زندان‌های ونزوئلا به دلیل شرایط وخیمی که بر زندانیان تحمیل می‌کنند در جامعه

1 - US Department Of State. «[Venezuela 2021 Human Rights Report](#)».

2 - Ibid.

3 - Luc Cohen. «[Venezuela uses pretrial detention as a punishment, rights group says](#).» Reuters, Ed. by Matthew Lewis, 5 Mar. 2021.

بین‌المللی شهرت یافته‌اند. ویژگی این زندان‌ها محیط‌های غیربهداشتی و شلوغ است که زندانیان را در معرض شرایط غیرانسانی قرار می‌دهد. در چنین شرایط وحشتناکی، افراد مجبورند در حالت ایستاده بخوابند و حتی مدفوع کنند، هر روز فقط مقادیر ناچیزی آب دریافت کنند، گرم‌زدگی ناشی از دمای بالا و تهویه ضعیف را تحمل کنند و به طور مداوم از درمان‌های ضروری پزشکی محروم شوند. علاوه بر این، مواردی از تجاوز جنسی رخ می‌دهد که بر رنج بی‌شمار زندانیان می‌افزاید. در مواردی برای عذاب‌دادن به روح و روان زندانیان محیط زندان را با صداهای بسیار گوشخراش دچار آلودگی صوتی می‌کنند.

الیکویده^۱، که زمانی قرار بود یک مرکز خرید باشد و اکنون مقر سرویس اطلاعات ملی (سبین) است، جایی است که مارو پس از دستگیری توسط «ماموران اطلاعاتی نقابدار»^۲ در خانه خود در مارس ۲۰۱۹ به آن‌جا برده شد. الیکویده یک زندان به‌شدت بدنام است که سازمان‌های مدافع حقوق بشر به دلیل گزارش‌های متعدد از اشکال شدید و بی‌رحمانه شکنجه زندانیان، از آن به عنوان «اتاق شکنجه» یاد می‌کنند.

در الیکویده روش‌های مختلف شکنجه از جمله شکنجه سفید به کار می‌رود. اطلاعات درباره این روش خاص عمدتاً از گزارش‌های دست‌اولی می‌رسد که توسط زندانیان سابق، به‌ویژه زندانیان سیاسی، به دست می‌آید که شجاعانه تجربیات خود را به اشتراک می‌گذارند. یکی از انواع «شکنجه سفید» نوعی شکنجه روانی است که افراد را از دسترسی به نور طبیعی، هوای تازه و ارتباط با دنیای بیرون محروم می‌کند. زندانیانی که تحت این شکل از شکنجه قرار می‌گیرند، عمداً از هر گونه محرک بیرونی که می‌تواند آرامش یا احساس عادی بودن را فراهم کند، جدا می‌شوند. علاوه بر این، تنها منبع آب آن‌ها کاسه توالت است. در سال ۲۰۲۰، شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد (UNHRC) یک ماموریت حقیقت‌یاب مستقل بین‌المللی در مورد ونزوئلا راه‌اندازی کرد.^۳

1 - El Helicoide.

2 - Joe Parkin Daniels. "Guaido's Chief of Staff Arrested by Venezuelan Agents." The Guardian, Mar. 21, 2019.

3 - Mie Hoejris Dahl. "Torture in the Heart of Venezuela." The Nation, 29 Nov. 2022.

ایکویده: مقر سرویس ملی اطلاعات بولیویاری - SEBIN و زندان محل نگهداری تعداد زیادی زندانی سیاسی در کاراکاس. (منبع)

ایکویده به دلایل متعددی حتی در میان دیگر زندان‌های ونزوئلا به عنوان مکانی وحشتناک در نظر گرفته شده است. یکی از این دلایل، موقعیت آن به عنوان مقر سبین است. سبین، آژانس اطلاعاتی کشور است، که طبق ادعای وبسایت آن^۱، وظیفه دارد امنیت ونزوئلا را تضمین کند و هدف اصلی آن شناسایی و خنثی کردن تهدیداتی است که به منافع جمهوری آسیب وارد می‌کند.

اما متأسفانه، پاسخ آن‌ها به «تهدیدات»، استفاده از تاکتیک‌های شدید شکنجه و هدف قراردادن افرادی است که به سادگی از حقوق اساسی انسانی خود برای داشتن آزادی بیان و عقیده استفاده می‌کنند. سبین به عنوان ابزاری برای اجرای تاکتیک‌های شکنجه و ارباب علیه مردم ونزوئلا عمل می‌کند. گزارش شورای حقوق بشر سازمان ملل نشان می‌دهد اهداف اولیه سبین، غیرنظامیان هستند؛ از جمله سیاستمداران مخالف، روزنامه‌نگاران، رهبران دانشجویان و معترضان و افرادی که برای سازمان‌های غیرحکومتی

1- SEBIN.

کار می‌کنند.^۱

علاوه بر این، این گزارش فاش می‌کند که ماموران به صورت سیستماتیک از خشونت و اتهام‌تراشی برای زندانیان با جعل جرم (مثلاً جاسازی سلاح یا کالای قاچاق) استفاده می‌کنند. یافته‌های این گزارش ماهیت فاسد روند به اصطلاح قضایی و حقوقی مربوط به بازداشت‌ها را نشان می‌دهد؛ روندی که طی آن افراد بی‌گناه به جای محاکمه‌های عادلانه در روندهای نمایشی تحقیقات قضایی قرار می‌گیرند. تاثیر این شرایط در الیکویده به زنان بازداشتی آسیب‌های بیش‌تری می‌زند. از جمله دسترسی محدود به حمام و امکانات بهداشتی چالش‌های بیش‌تری را برای آنان ایجاد می‌کند. زنان همچنین با نرخ بالاتری از تجاوز و آزار جنسی در سیستم زندان مواجه هستند.^۲

گزارش کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد ۵۱ مورد نقض حقوق بشر را بررسی کرد که طی آن‌ها ماموران سبب زندانیان را شکنجه کرده بودند یا آن‌ها را در معرض رفتار یا مجازات ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز قرار داده بودند. برخی از این جلسات شکنجه روزها یا حتی هفته‌ها به طول انجامیده بود.^۳

این گزارش شرایط و تجربیات وحشتناکی را افشا کرد که افراد بازداشت‌شده در الیکویده تجربه کرده بودند و همچنین نشان‌دهنده نقض حقوق بازداشتی‌ها در مراحل مختلف حبس بود. مجموع اطلاعات و تجزیه و تحلیل ارائه‌شده منابع متنوع و همچنین توجه بین‌المللی به این موضوعات، جنبش جهانی رو به رشدی است که حمایت از حق آزادی بیان و عقیده ونزوئلایی‌ها را گسترش می‌دهد. رسیدگی به این تخلفات و تلاش برای تضمین احترام به حقوق بشر در ونزوئلا بسیار مهم است.

1 - UNHRC. "Report of the Independent International Fact-Finding Mission on the Bolivarian Republic of Venezuela." A/HRC/51/43, United Nations Human Rights Council, 20 Sept. 2022.

2 - Nancy Wolff et al. "Sexual Violence Inside Prisons: Rates of Victimization." J Urban Health 83, no. 5 (2006): 835-848.

3 - UNHRC. "Report of the Independent International Fact-Finding Mission on the Bolivarian Republic of Venezuela".

حمایت بین المللی از زندانیان سیاسی ونزوئلا

سابقه طولانی مدت حکومت ونزوئلا در زمینه نقض حقوق بشر در ۳۰ سال گذشته، توجه چشم گیری از سوی مدافعان و حامیان جهانی حقوق بشر به دنبال داشته است. این توجه به دلیل تأثیرات تشدید شرایط وخیم اقتصادی، سیاسی و اجتماعی ونزوئلا و گسترش آن به کشورهای همسایه افزایش یافته است. شدت بحران، میلیون ها نفر از ونزوئلایی ها را مجبور به مهاجرت و پناهندگی کرده است. تا ژوئیه ۲۰۲۲، بیش از ۶.۱ میلیون نفر کشور خود را ترک کرده اند. اکثریت آنان، یعنی حدود ۸۰ درصد، نیز به ۱۷ کشور آمریکای لاتین پناهنده شده اند.^۱

با این حال، رفتار حکومت در زمینه انکار زندانیان سیاسی و امتناع از پذیرش نقض حقوق بشر در زندان ها و بازداشتگاه ها، چالش های مهمی را برای جامعه بین المللی در ارائه کمک و حمایت ایجاد می کند. این انکار و فرافکنی ها، تلاش ها برای رسیدگی موثر به مشکل را مختل می کند. با وجود این چالش ها، موفقیت هایی گاه به گاه وجود داشته اند که بارقه های امید را نشان می دهند. به عنوان مثال، در سال ۲۰۱۹ صلیب سرخ دسترسی بیش تری برای ارائه کمک به زندانیان سیاسی ونزوئلا به دست آورد. در آن زمان به آن سازمان این امکان داده شد تا از افرادی که در زندان نظامی رامو ورد^۲ در نزدیکی کاراکاس نگهداری می شدند، بازدید کنند.^۳

این پیشرفت به عنوان یک موفقیت توسط مدافعان حقوق بشر در سراسر جهان در نظر گرفته شد. پس از ممنوعیت ورود به ونزوئلا از سال ۲۰۱۲، دسترسی مجدد به نمایندگان صلیب سرخ اجازه می دهد تا بازدیدها، ارائه کمک های بشردوستانه و ارائه پشتیبانی فنی مانند دستگاه های ارتباطی و تجهیزات پزشکی و همچنین رفاه زندانیان را افزایش دهند. در حالی که وضعیت کلی در ونزوئلا مایوس کننده است، این موفقیت های گاه به گاه بر اهمیت شناخت و حمایت از تحولات مثبت در مواجهه با چالش های جاری

1- IOM. "Venezuela Refugee and Migrant Crisis." International Organization for Migration, July 2022.

2- Ramo Verde.

3- NBC. "Red Cross Regains Access to Venezuela Jails, Military Prisons." NBC News, 10 Apr. 2019.

تاکید می‌کند.

درس‌هایی از زندانیان سیاسی در ونزوئلا

در پایان، این مطالعه موردی به وضعیت نگران‌کننده زندانیان سیاسی در ونزوئلا و چالش‌های متعددی که آن‌ها در سیستم‌های حقوقی، سیاسی و قضائی کشور با آن مواجه‌اند، پرداخته است. این تحلیل درک جامعی از ابزارهای مورد استفاده حکومت ونزوئلا برای نقض از حقوق افراد و نیز نقش جامعه بین‌المللی در رسیدگی به این مسئله بحرانی ارائه داده است. در طول این مطالعه، آشکار شد که زندانیان سیاسی در ونزوئلا چگونه در معرض انواع مختلف آزار و اذیت از جمله دستگیری‌های خودسرانه، محاکمه‌های ناعادلانه و رفتار غیرانسانی قرار می‌گیرند. حکومت از سازوکارهای قانونی مانند سوءاستفاده از قوانین ضدتروریسم و شورش برای سرکوب مخالفان استفاده می‌کند. نیز سیاسی‌شدن دستگاه قضایی حاکمیت قانون را تضعیف کرده و حقوق و آزادی‌های افراد را از بین برده است.

علی‌رغم این چالش‌ها، این مطالعه موردی همچنین بر انعطاف‌پذیری و عزم فعالان، سازمان‌های مدافع حقوق بشر و بازیگران بین‌المللی در دفاع از حقوق زندانیان سیاسی در ونزوئلا تأکید می‌کند. سازمان‌های جامعه مدنی نقش مهمی در مستندسازی نقض حقوق بشر، ارائه حمایت قانونی و افزایش آگاهی از وضعیت ایفا کرده‌اند. سازمان‌ها و حکومت‌های بین‌المللی نیز حکومت ونزوئلا را تحت فشار قرار داده و تحریم‌هایی را اعمال کرده و خواستار آزادی زندانیان سیاسی شده‌اند.

پرونده زندانیان سیاسی در ونزوئلا همچنین درس‌های ارزشمندی برای درک و رسیدگی به نقض حقوق بشر در رژیم‌های خودکامه، به جامعه بین‌المللی ارائه می‌دهد. با بررسی این وضعیت، چندین ویژگی و روش مشترک به کار گرفته‌شده توسط این رژیم‌ها آشکار می‌شود.

نخست، رژیم‌های استبدادی غالباً نهادهای اصلی اقتصادی را کنترل می‌کنند و این سلطه و کنترل را تحت پوشش عناوینی مانند ملی‌سازی پنهان می‌کنند. این کنترل آن‌ها را قادر می‌سازد تا آزادی‌های اقتصادی و سیاسی را سرکوب کنند؛ امری که در ایران و ونزوئلا دیده می‌شود.

دوم، این رژیم‌ها برای کنترل و سرکوب شهروندان، بدون ترس از عواقب و مجازات،

از نیروهای شبه‌نظامی استفاده می‌کنند. حضور این نیروها فضایی از ترس و ظلم ایجاد می‌کند.

سوم، دستکاری در سیستم قضایی یک استراتژی رایج برای خاموش کردن مخالفان و مجازات مخالفان سیاسی است. با نابود کردن و سوءاستفاده از رویه‌های قانونی، رژیم‌های استبدادی می‌توانند صدای مخالفان را خفه کرده و تسلط خود را بر قدرت حفظ کنند. چهارم، در این کشورها رسانه‌های مستقل و فعالان مدنی با روش‌هایی مانند هراس‌افکنی و شکنجه دائماً تحت فشار هستند. هدف این تاکتیک‌ها خاموش کردن صداهای منتقد و حفظ فضای وحشت است.

پنجم، مجازات‌های فراقانونی و بازداشتگاه‌های پنهان اغلب برای مجازات و کنترل تهدیدات فرضی مورد استفاده قرار می‌گیرند. این تاسیسات مخفی به رژیم‌ها اجازه می‌دهد خارج از محدوده قانون عمل کنند و کنترل افراد را ادامه دهند.

در نهایت، فعالان و مقاماتی که حکومت را به چالش می‌کشند، اغلب به عنوان خائن یا تروریست معرفی می‌شوند؛ امری که با هدف بدنام کردن و بی‌اعتبار کردن آن‌ها صورت می‌گیرد.

شناخت این شباهت‌ها، به جامعه بین‌المللی در شناسایی و رسیدگی به موارد نقض حقوق بشر در رژیم‌های استبدادی کمک می‌کند. درک ما از استراتژی‌های سرکوب و خفقان اجازه می‌دهد تا یک رویکرد آگاهانه‌تر برای حمایت از حقوق زندانیان سیاسی و دفاع از دموکراسی داشته باشیم. برای مثال، حکومت‌های دموکراتیک می‌توانند سیاست‌هایی را در رابطه با تجارت بین‌المللی و تعاملات مالی اجرا کنند تا اتخاذ نگرش‌های نظامی‌گری و اقتدارگرایانه حکومت‌های عرضه‌کننده نفت نسبت به شهروندان خودشان را برای آنان هزینه‌ساز کند.

علاوه بر این، آموزش شهروندان و مقامات درباره خطرات تمرکز قدرت در دستان یک رهبر، حتی اگر نیت او خیرخواهانه به نظر برسد، بسیار مهم است. درک خطرات ذاتی اقتدارگرایی می‌تواند به جوامع کمک کند تا از اصول دموکراتیک خود محافظت کنند و از نقض حقوق بشر جلوگیری کنند.

به طور خلاصه، پرونده زندانیان سیاسی در ونزوئلا درسی است از خصوصیات و روش‌های مشترک رژیم‌های استبدادی. با فهم الگوی رفتاری این نوع رژیم‌ها و انجام

اقدامات پیشگیرانه، جامعه بین‌المللی می‌تواند در جهت حمایت از حقوق زندانیان سیاسی و ترویج ارزش‌های دموکراتیک در سطح جهانی تلاش کند.

Protests against the government of Nicolás Maduro, Caracas, Venezuela, 2019.

Political prisoners: The case of Venezuela

آموزشکده آنلاین
برای جامعه مدنی ایران
e-collaborative
for civic education

Introduction

This case study focuses on the human rights violations and experiences of political prisoners in Venezuela, within the context of the country's historical trajectory from colonization to authoritarianism. The study explores how Venezuela, once a prosperous nation, has become one of the poorest countries in Latin America, with 96% of the population living in poverty. It traces the history of colonization, independence struggles, and the exploitation of oil reserves, which led to the rise of authoritarian leaders like Hugo Chávez and his successor, Nicolas Maduro.

The study then delves into the transformation of Venezuela's judicial system, highlighting how it shifted from democracy to corruption and repression. Under Chávez and Maduro, the judiciary became subservient to the executive branch, compromising its independence and impartiality. The regime's control over the judiciary has resulted in violations of freedom of expression, press freedom, and due process rights. The case study then examines the plight of political prisoners in Venezuela, discussing the arbitrary arrests, false charges, and the inhumane treatment they endure within the prison system.

By shedding light on the violations perpetrated by the Venezuelan government, the case study aims to expose the systematic erosion of human rights and the manipulation of the judiciary for political pur-

poses. It connects this issue to the broader context of human rights violations and the experiences of political prisoners, drawing parallels to the situation in other authoritarian regimes such as Iran. The study highlights the urgent need to address these violations and emphasizes the importance of upholding human rights and promoting democratic principles.

Venezuela's Historical Trajectory: From Colonization to Authoritarianism

Venezuela, once one of South America's wealthiest nations, has been plagued by a history of colonization, authoritarianism, and exploitation, which has resulted in its current status as one of the poorest countries in Latin America¹. In 2019, a staggering 96% of the population lived in poverty.² Geographically, Venezuela is situated in the northern part of South America, with its borders touching the Caribbean Sea and the Atlantic Ocean, and neighboring countries including Guyana, Brazil, and Colombia.

While Venezuela boasts a rich history and a native South American population, its story took a brutal turn when the Spaniards subjected it to colonization and oppressive rule from the early 1500s until the early 1800s.³ It was not until Simon Bolivar fought for independence that various South American countries, including Venezuela, formed a united nation called «Gran Colombia,» including Ecuador and Panama. However, by 1830, Venezuela had established itself as an independent country and entered into a tumultuous period marked by

1 - Heritage. "[2023 Index of Economic Freedom: Venezuela](#)" Heritage.

2 - Noelani Kirschner. "[Under Maduro, Nearly All Venezuelans Live in Poverty.](#)" US Mission to the UN Agencies in Rome, Aug. 3, 2020.

3 - IDEA. "[Constitutional History of Venezuela.](#)" International Institution for Democracy and Electoral Assistance, last viewed May 2023.

violent civil wars throughout the 19th century.¹

The early part of the 20th century was dedicated to breaking free from colonial powers and establishing a national government. Sadly, Venezuela's path mirrored the extractive and exploitative practices of its colonizers, particularly in the realm of agriculture. Juan Vicente Gomez played a significant role in this transformation by developing the country's petroleum industry. The exploitation of abundant oil reserves turned Venezuela from a relatively impoverished agricultural society into a rapidly urbanizing petrostate.²

Shantytown in Caracas depicts poverty and inefficiency, Picture from (Ciccariello-Maher).

In more recent times, between 1999 and 2013, President Hugo Chávez and his executive branch gradually consolidated authoritarian control over other government branches, echoing the practices of the co-

1 - Ibid.

2 - Ibid.

lonial powers and those witnessed in the early 20th century.¹ Chávez promised to utilize Venezuela's extensive oil reserves to combat poverty and inequality upon assuming power. However, despite implementing social programs known as «Bolivarian missions» that initially reduced poverty by 20%, his policies led to a decline in oil production, diminished strategic reserves, and a significant increase in government debt.² Chávez leveraged his popularity among the working class to strengthen the authority of the presidency, propelling the country further towards authoritarianism. While authoritarian practices had plagued Venezuela even before Chávez's ascent, he and his successor, Nicolas Maduro, continued and expanded upon these policies, exacerbating the issue of poverty and attracting economic sanctions from the United States and other Western democracies.³

The trajectory towards anti-democratic rule reached a critical juncture in 2018 when Maduro secured a second term as President despite widespread opposition party boycotts of the elections. Under his leadership, Venezuela continues to grapple with severe political and economic challenges, as the government infringes upon civil liberties. The country has experienced a significant surge in citizen protests prompted by numerous economic and sociopolitical issues. However, the totalitarian regime has responded with heightened government retaliation against expressions of criticism, mirroring the Iranian regime's reaction to protests sparked by the murder of Mahsa Amini in September 2022. It is crucial to comprehend how these abusive leaders have violated human rights, mainly through their manipulation of the judicial system, before examining the specific case of political prisoners in Venezuela.

1 - Central Intelligence Agency. "[Venezuela](#)." The World Factbook, Central Intelligence Agency, 25 April 2022.

2 - CFR. "[Venezuela in Crisis](#)." Council on Foreign Relations, 14 Apr. 2021.

3 - Central Intelligence Agency. "Venezuela".

Chávez Maduro in 2019 (Continetti)

Venezuela's Judicial System: From Democracy to Corruption and Repression

Venezuela's democratic constitution of 1999 envisioned a government structure with a directly elected president, a bicameral legislature, and a multitiered judiciary led by the Supreme Court.¹ However, during Hugo Chávez's leadership, the judicial system underwent radical reforms that contradicted his promises to expand personal freedoms. Instead, Chávez monopolized power and established a subservient legislative and judicial structure, allowing him complete control over the government. To further consolidate his totalitarian power, he silenced the press and terrorized civil society through the Bolivarian National Intelligence Service (SEBIN), leaving Chavez's power and perspective completely unchallenged. Arbitrary arrests, exiles, and long imprisonments were employed to eliminate critics and set an example for potential challengers. The regime's police and army forces

1 - Edwin Lieuwen and Jennifer McCoy. "Venezuela." Encyclopædia Britannica, Encyclopædia Britannica, inc. Accessed 2 Sept. 2024.

were used to maintain control through brutal force against the population.

Under Nicolas Maduro's leadership as Chávez's successor, Venezuela's judicial system sank further into corruption and dependence on the president. The Maduro regime has significantly weakened the independence of the Venezuelan justice system, such that it has become complicit in state repression and is allowing state impunity for human rights violations. Transparency International, a global anti-corruption organization, designates Venezuela's judicial system as one of the most corrupt in the world.¹ The decline of the Venezuelan judiciary can be attributed to several factors, including the politicization of the judiciary under both Chávez and Maduro. Judges were appointed based on loyalty to the regime rather than qualifications, compromising the independence and impartiality of the judiciary.

Consequently, the government often exploits the judiciary as a tool to suppress opposition, undermining citizens' access to a fair and just legal system that upholds their constitutional rights.² This abuse of the judicial branch to perpetrate human rights violations mirrors the situation in Iran, where the regime's actions go unchecked and are even supported by the courts. The charges used to imprison individuals in Venezuela are as contradictory as the behavior of the judicial system itself.

The Maduro government has imposed severe restrictions on freedom of expression and the press, resulting in limited access to information. In 2023, Venezuela ranked 159th out of 180 countries in the World Press Freedom Index published by Reporters Sans Frontières³, indicating a «challenging situation» for freedom of information.

1 - TI. «[Venezuela](#).” Transparency International.

2 - Luc Cohen. «[Venezuela uses pretrial detention as a punishment, rights group says](#).» Reuters, Ed. by Matthew Lewis, 5 Mar. 2021.

3 - RSF. «[World Press Freedom Index 2023](#).» Reporters Without Borders, 2023.

Censorship in Venezuela is enforced through judicial power, which confirms unfounded charges of unconstitutional and violent behaviors, such as terrorism, against journalists and individuals expressing dissent or criticism of the regime. According to PROVEA, a prominent Venezuelan human rights organization, 66 journalists and media staff members were detained in the first eight months after the declaration of a state of emergency during the pandemic.¹ This political move further expanded Maduro's power, as a state of emergency allows for expanded government presence.² An example recently provided by PROVEA involves Olga Lucila Mata de Gil, a 72-year-old woman, and her son Florencio, who were detained four years after being charged by the Prosecutor General for instigating hatred through a satirical TikTok post in which they humorously named Arepas³ after different political actors, including Maduro.⁴ Since Maduro assumed power, 115 communication media outlets have disappeared, leading to a severe setback in civic spaces in Venezuela.

The disregard for due process and the rule of law by the government has contributed to the erosion of the Venezuelan judicial system. The Supreme Court, dominated by Maduro supporters, frequently invalidates laws adopted by the National Assembly when not in the president's favor, further marginalizing the legislative body (Independence of the Venezuelan judiciary). Individuals are often arbitrarily detained, denied legal representation, and denied fair trials. Additionally, the security forces responsible for human rights vio-

1 - PROVEA. "Crisis in Venezuela Bulletin Number 228: 'Normality' Isn't Possible Without Democracy." Venezuela Program Education Action on Human Rights, May 3, 2022.

2 - HRW. "Venezuela: Attacks Against Freedom of Expression Must Cease Immediately." Human Rights Watch, January 14, 2023.

3 - A type of venezuela food.

4 - PROVEA. "Venezuela Bulletin Number 228: 'Normality' Isn't Possible Without Democracy".

lations such as torture and extrajudicial killings operate with impunity, exacerbating the deterioration of human rights in the country, particularly with regard to violation of freedom of expression and the press.¹

The corruption of the judicial system orchestrated by the executive branches of Venezuela's government has transformed a once peaceful system into one riddled with human rights abuses and a lack of security for its citizens and press, who do not know what might get them charged and thrown into jail. Under Nicolas Maduro's leadership, an authoritarian regime has taken hold, where loyalty to his requests reigns supreme, often fueled by fear of the consequences of going against him. This manipulation of the judicial and legislative systems to serve as mere puppets or extensions of the regime is not a surprising or recent development, as it mirrors the tactics employed by the Iranian regime.

Those who dare to criticize government policies or refuse to comply with them are most likely to find themselves incarcerated as political prisoners. In one notable case, the Prosecutor's Office informally accused several individuals through social media, compromising their rights to a fair trial and presumption of innocence.² Shockingly, even children and adolescents have been among those wrongfully accused. Political opponents, both real and perceived, face an ongoing threat of arbitrary human rights violations. Many individuals endure restrictions on their freedom as a result of ongoing or recent politically motivated judicial procedures.

Prisons and their Political Prisoners

Due to the political policies implemented by Chávez and Maduro, numerous individuals, including citizens, activists, and officials, have

1 - "[Venezuela 2023](#)." Amnesty International. Accessed 2 Sept. 2024.

2 - PROVEA. "Venezuela Bulletin Number 228: 'Normality' Isn't Possible Without Democracy".

been unjustly detained and imprisoned for political reasons. This trend of wrongful imprisonment based on political beliefs has steadily increased since Chávez assumed power. When we examine the cases of political prisoners in Venezuela, we find that their rights are violated in two significant ways. Firstly, charging individuals with crimes due to their political views classifies them as political prisoners, directly violating their universal human right to freedom of expression and speech, as enshrined in the United Nations' Universal Declaration of Human Rights (UDHR).¹ Secondly, the conditions and treatment within Venezuelan prisons further violate the rights of these individuals, as they are subjected to inhumane treatment and degrading conditions, contradicting the UDHR's prohibition against torture or cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment.²

Finding accurate and transparent reports of political prisoners in Venezuela is exceptionally challenging due to the totalitarian control exercised by Venezuela's presidents over the population and other branches of the government. Despite numerous reports and condemnations from human rights organizations such as Amnesty International³ and Human Rights Watch⁴, the Venezuelan government continues to deny the existence of political prisoners. As a means to suppress opposition, including journalists, opposition politicians, and human rights activists, Chávez accused them of various alleged crimes, such as inciting violence and terrorism, solely based on their

1 - UN General Assembly. "[Universal Declaration of Human Rights](#)." United Nations General Assembly, Dec. 10 1948, 217 A (III).

2 - UN General Assembly. Universal Declaration of Human Rights.

3 - AI. "[Venezuela: Amnesty International Names Five Members of Humanitarian NGO Azul Positivo Prisoners of Conscience](#)." Amnesty International, Jan. 19, 2021.

4 - OHCHR. "[Venezuela: UN Experts Warn of Persisting Attacks on Civil Society, Media, and Trade Union Leaders](#)." Office of the High Commissioner for Human Rights, March 22, 2023.

critical political beliefs. Under Maduro's leadership, the situation of political prisoners in Venezuela has only worsened, primarily due to the protests held throughout 2019.

In 2019, Venezuela witnessed a surge in protests and demonstrations demanding civil and political rights, as well as addressing political obstruction and harsh economic conditions. These widespread protests, which spread throughout the country, aimed to restore democracy, uphold the rule of law, improve economic conditions, and ensure free and fair elections. Following the unrest, the crackdown on critics under the Maduro regime deteriorated. In response to the protests, authorities reacted with brutal repression, resulting in casualties and an increase in arbitrary detentions. Foro Penal, a non-governmental organization dedicated to monitoring and advocating for political prisoners and detainees in Venezuela, is one of the most reliable sources of information on political prisoners in the country and is even favored by the United States Department of State.¹ In 2019, Alfredo Romero, the director of Foro Penal, acknowledged the worsening situation for victims, stating that "detainees are being held for longer, in worsening conditions and on increasingly flimsy charges."² Foro Penal's calculations revealed a significant intensification in arrests, with the number of arrests made in the first three months of 2019 accounting for nearly half of all political detentions carried out since Maduro's rise to power.³ In just three months, Maduro surpassed five years' worth of detentions, all because civilians were expressing their experiences and attempting to exercise their rights.

One highly politicized political prisoner who was detained during

1 - US Department Of State. "2021 Country Reports on Human Rights Practices: Venezuela".

2 - Arelis R. Hernandez; Mariana Zuniga. "[Political Detentions Climbing Amid Worsening Venezuela Crisis](#)." The Washington Post, 12 Apr. 2019.

3 - Ibid.

the aftermath of the government's crackdown on the 2019 protests was Roberto Marrero, the chief of staff of the opposition leader at the time. Given his activism and outspokenness against the government, Marrero became a likely target for arrest. On March 15th, government agents filed two reports accusing him of smuggling weapons from Colombia, despite his affiliation with an antiviolenace political party advocating for peaceful democratic reform. The second charge infringed upon Marrero's right to free speech, as he was accused of treason based on critical opinions of Maduro's government expressed through social media.

Similar flimsy and vague charges are frequently brought against individuals in Venezuela, aiming to silence opposition members and discourage others from speaking out. Other common false justifications for wrongful imprisonment include terrorism, conspiracy, weapons smuggling, terrorism financing, and assault on the constitutional order.¹ Although Marrero was eventually released after about a year in prison, the case against him lacked evidence and contained forged reports. He had repeatedly been denied access to legal resources and his lawyer. Despite being released, he still faces numerous restrictions and challenges in exercising his rights. Given the blatant and unjustified violation of human rights in Marrero's case, it garnered international attention from governments, human rights organizations, and media outlets worldwide. The US government, in retaliation, imposed sanctions on Venezuelan banks, urging for Marrero's release. Additionally, a report highlighting essential information from Marrero's case further shed light on the egregious violations committed by Maduro's government.

As mentioned earlier, unlawful imprisonment is only one aspect of the violation of human rights experienced by political prisoners in Venezuela. Harrowing experiences within the prisons follow their

1 - US Department Of State. "[Venezuela 2021 Human Rights Report](#)." Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, 2021.

arrests. Political prisoners in Venezuela face specific tactics aimed at suppressing their voices and resilience against authoritarian policies. One such tactic is the prolonged use of solitary confinement, where individuals are isolated for extended periods. This deliberate measure aims to disrupt their intellectual and social well-being, hoping that they will abandon their fight for their rights.¹ Additionally, political prisoners often endure detentions that exceed the two-year maximum period stipulated by Venezuelan law for pretrial detention.²

Venezuelan prisons have gained notoriety within the international community due to the dire conditions they impose on inmates. These prisons are characterized by unsanitary and overcrowded environments, subjecting prisoners to degrading circumstances. In such appalling conditions, individuals are compelled to sleep and defecate while standing up, receive only meager amounts of water each day, endure heat exhaustion caused by high temperatures and poor ventilation, and face consistent denial of essential medical treatment. Furthermore, incidents of sexual assault occur, adding to the immense suffering experienced by prisoners. In an act of psychological torment, inmates are subjected to sensory overload through the use of loud noises.³

El Helicoide, once a shopping center and now the headquarters of the Bolivarian National Intelligence Service (SEBIN), where Marrero was taken after being arrested by “masked intelligence agents”⁴ in his home in March 2019, is particularly infamous. Human rights organi-

1 - US Department Of State. “[Venezuela 2021 Human Rights Report](#).” Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, 2021.

2 - Luc Cohen. «[Venezuela uses pretrial detention as a punishment, rights group says](#).» Reuters, Ed. by Matthew Lewis, 5 Mar. 2021.

3 - US Department Of State. “[Venezuela 2021 Human Rights Report](#)”.

4 - Joe Parkin Daniels. “[Guaido’s Chief of Staff Arrested by Venezuelan Agents](#).” The Guardian, Mar. 21, 2019.

zations refer to it as a «torture chamber» due to multiple reports of extreme and cruel forms of torture inflicted on prisoners. Among the various torture techniques employed at El Helicoide, one of the most notorious is referred to as «white torture.» Information about this particular method comes primarily from firsthand accounts provided by former prisoners, particularly political prisoners, who bravely share their experiences. According to one report, «white torture» is a type of psychological torture that denies individuals access to natural light, fresh air, and communication with the outside world. Prisoners subjected to this form of torture are deliberately isolated from any external stimuli that could provide solace or a sense of normalcy. Moreover, their only source of water is the toilet pothole, which further dehumanizes and degrades them.¹ In 2020, the UN's Human Rights Council (UNHRC) launched an independent international fact-finding mission on the Bolivarian Republic of Venezuela, and its subsequent report - "findings of [an] independent international fact-finding mission on the Bolivarian Republic of Venezuela" - shed light on the deplorable conditions within El Helicoide and other Venezuelan prisons.

1 - Mie Hoejris Dahl. "Torture in the Heart of Venezuela." The Nation, 29 Nov. 2022.

El Helicoide: The headquarters of the Bolivarian National Intelligence Service – SEBIN, and a prison with many political prisoners Caracas. ([source](#))

El Helicoide stands out among other prisons in Venezuela for several reasons, one of which is its status as the headquarters for SEBIN (Bolivarian National Intelligence Service). SEBIN, as it claims so¹, is the nation's intelligence agency tasked with ensuring the overall security, defense, and development of Venezuela. Its primary objective is to identify and neutralize threats that pose harm to the supreme interests of the Republic.

Regrettably, their response to perceived «threats» is to employ severe torture tactics, targeting individuals who are simply exercising their fundamental human rights to freedom of expression and belief. SEBIN operates as an instrument for implementing torture and intimidation tactics against Venezuelans. Consequently, El Helicoide prison, serving as SEBIN's headquarters, has gained notoriety as one of the most brutal facilities in the country.

1 - [SEBIN](#).

The UNHRC report reveals that SEBIN's primary targets are civilians, including opposition politicians, journalists, student and protest leaders, and individuals working for non-governmental organizations.¹ Moreover, the report exposes that agents use excessive force and violence and systematically plant evidence, such as weapons or contraband, to frame their targets. The report's findings highlight the corrupt nature of the judicial and legal process surrounding detentions, where innocent individuals are framed rather than receiving fair trials. The impact of these conditions within El Helicoide extends disproportionately to female detainees. Limited access to bathroom facilities and the experience of menstruation pose additional challenges for women. Women also face higher rates of rape and sexual assault within the prison system.² The UNHRC report investigated 51 cases where SEBIN agents tortured or subjected detainees to cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment. Some of these torture sessions lasted for days or even weeks.³ This report effectively exposes the terrible conditions and experiences endured by those detained in El Helicoide, illustrating the violation of rights at different stages of their imprisonment.

The information and analysis provided throughout this study shed light on the two main ways in which the human rights of political prisoners in Venezuela are violated: the unjust grounds for their detention and the inhumane conditions they face once imprisoned. The diverse sources and international attention directed towards these

1 - UNHRC. "[Report of the Independent International Fact-Finding Mission on the Bolivarian Republic of Venezuela](#)." A/HRC/51/43, United Nations Human Rights Council, 20 Sept. 2022.

2 - Nancy Wolff et al. "[Sexual Violence Inside Prisons: Rates of Victimization](#)." J Urban Health 83, no. 5 (2006): 835-848.

3 - UNHRC. "[Report of the Independent International Fact-Finding Mission on the Bolivarian Republic of Venezuela](#)".

issues demonstrate the growing global movement advocating for the protection of Venezuelans' right to freedom of expression and belief. It is crucial to address these violations and ensure the respect of human rights in Venezuela.

International Advocacy for Venezuela's Political Prisoners

The Venezuelan government's long-standing record of human rights violations over the past 30 years has drawn significant attention from global human rights defenders and advocates. This attention has been amplified due to the spillover effects of Venezuela's dire economic, political, and social conditions on neighboring countries. The severity of the crisis has forced millions of Venezuelans to become migrants and refugees, with over 6.1 million individuals leaving their country as of July 2022. The majority, 80%, have sought refuge in 17 Latin American countries.¹ Consequently, the crisis and the human rights violations associated with it have mobilized civil society actors worldwide.

However, the denial of political prisoners and the government's refusal to acknowledge human rights violations within prisons and detention centers present significant challenges for the international community in providing aid and support. This lack of acknowledgment hampers efforts to address the problem effectively. Despite these challenges, there have been occasional successes that offer glimmers of hope. In 2019, for instance, the Red Cross gained increased access to provide aid to Venezuelan political prisoners. They were granted the ability to visit and offer resources to individuals held at the Ramo Verde military prison near Caracas.² This development was celebrated as a success by human rights advocates worldwide.

1 - IOM. "[Venezuela Refugee and Migrant Crisis](#)." International Organization for Migration, July 2022.

2 - NBC. "[Red Cross Regains Access to Venezuela Jails, Military Prisons](#)." NBC News, 10 Apr. 2019.

After being banned from Venezuela in 2012, the renewed access allows Red Cross representatives to conduct visits, provide humanitarian assistance, and offer technical support, including previously denied resources such as communication devices and medical supplies, enhancing the well-being of the prisoners.

While the overall situation in Venezuela remains disheartening, these occasional successes underscore the importance of recognizing and supporting positive developments in the face of the ongoing challenges.

Lessons from Political Prisoners in Venezuela

In conclusion, this case study sheds light on the alarming status of political prisoners in Venezuela and the multitude of challenges they face within the country's legal, political, and judicial systems. The analysis has provided a comprehensive understanding of the tools used to violate individuals' rights by the Venezuelan government and the involvement of the international community in addressing this critical issue.

Throughout the study, it becomes evident that political prisoners in Venezuela are subjected to various forms of abuse, including arbitrary arrests, unfair trials, and inhumane treatment. The government has employed legal mechanisms, such as the misuse of anti-terrorism and sedition laws, to stifle dissent and suppress political opposition. The politicization of the judiciary has undermined the rule of law, eroding the rights and freedoms of individuals.

Despite these challenges, the case study also highlights the resilience and determination of activists, human rights organizations, and international actors in advocating for the rights of political prisoners in Venezuela. Civil society organizations have played a crucial role in documenting human rights abuses, providing legal support, and raising awareness of the situation. International organizations and governments have put pressure on the Venezuelan government, imposing sanctions and calling for the release of political prisoners.

The case of political prisoners in Venezuela also provides valuable lessons for the international community in understanding and addressing human rights abuses in authoritarian regimes. By examining the situation, several common characteristics and tactics such regimes employ become apparent.

Firstly, authoritarian regimes often control major economic institutions, disguising it as nationalization. This control enables them to suppress economic and political freedoms, as seen in Venezuela and Iran.

Secondly, paramilitary forces are frequently used by these regimes to enforce control over citizens with impunity. The presence of these forces creates an atmosphere of fear and oppression.

Thirdly, manipulating the judicial system is a common strategy to silence dissent and punish political opponents. By corrupting the legal process, authoritarian regimes can stifle opposition and maintain their grip on power.

Fourthly, independent media and civil activists face constant pressure, with tactics such as terrorism and torture being employed against them. These tactics aim to silence critical voices and maintain a climate of fear.

Fifthly, extrajudicial punishments and hidden detention centers are frequently utilized to punish and control perceived threats. These clandestine facilities allow regimes to operate outside the bounds of the law and maintain control over individuals.

Finally, activists and officials who challenge the government are often branded as traitors or terrorists, discrediting their efforts and undermining their credibility.

Recognizing these similarities helps the international community identify and address human rights abuses in authoritarian regimes. It allows for a more informed approach to protecting the rights of political prisoners and promoting democratic values. Democratic states, for instance, can implement policies regarding international trade and financial interactions to prevent petrostate governments

from adopting militaristic and authoritarian attitudes toward their citizens. By imposing economic and diplomatic pressure, these states can discourage the consolidation of power and promote respect for human rights.

Moreover, educating citizens and officials about the dangers of concentrating power in the hands of a single leader, even if their intentions may seem benevolent, is crucial. Understanding the risks inherent in authoritarianism can help societies safeguard their democratic principles and prevent the erosion of human rights.

In summary, the case of political prisoners in Venezuela serves as a reminder of the common characteristics and tactics employed by authoritarian regimes. By acknowledging these patterns and taking proactive measures, the international community can work towards protecting the rights of political prisoners and promoting democratic values globally.

